SUSJ

3/10

Savolaisen Osakunnan hännänkannattaja
Perustettu vuonna 1946

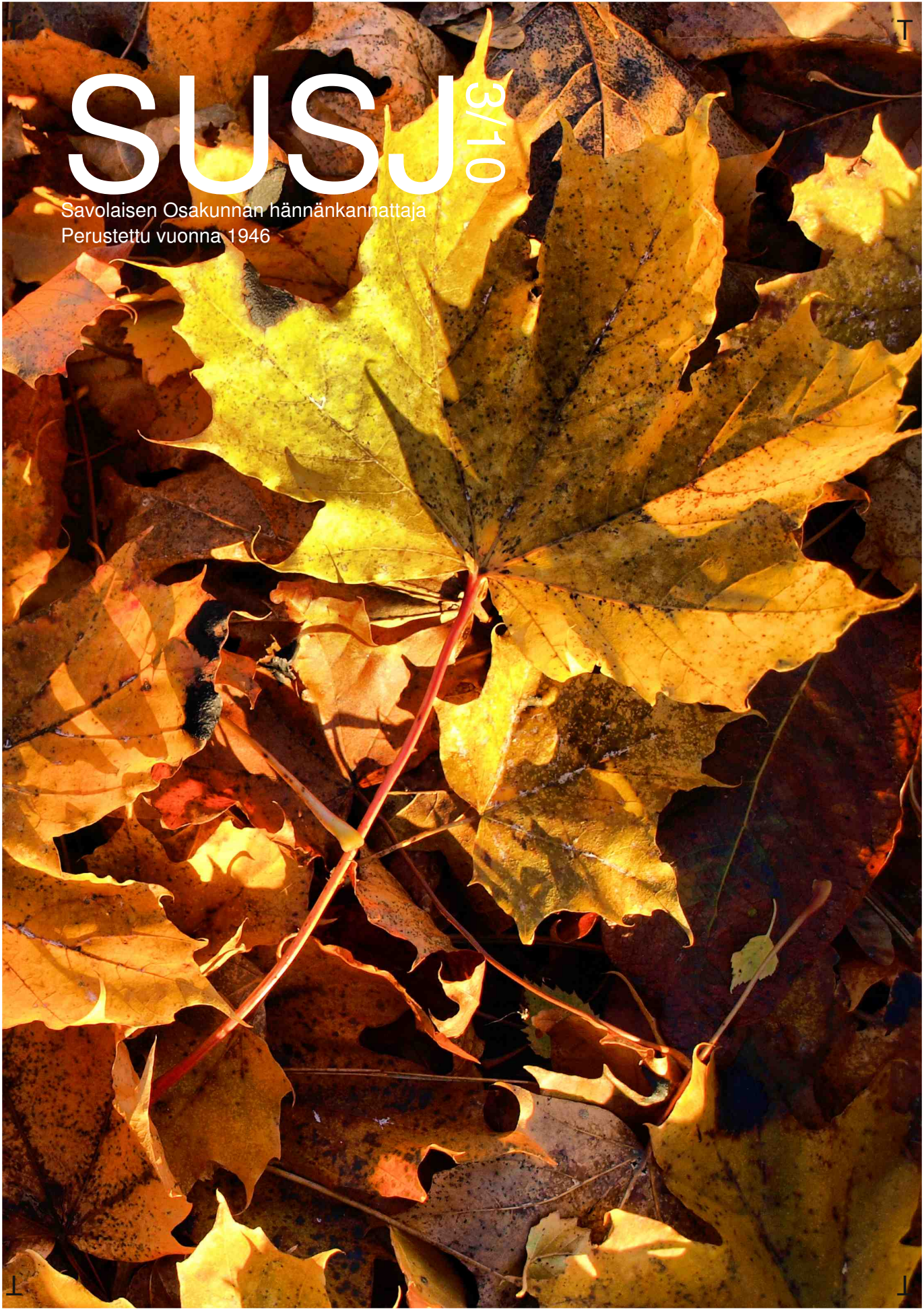

Tämän Sujen sisältö:

3 Päätoimittajalta Päätoimittaja osoittautuu syysihmiseksi

4 Kuraattorj kehottaa siisteyteen

5 HYY-kuulumisia Säästöjä ja vaikuttamista

7 Syystervehdys seniorit! Syksyn tapahtumia ja kirjauutuuksia

8 Suuri Saimaa, mut 260 on hylkeitä vaan

10 Vaakunat Esittelyssä Pertunmaa, Pieksämäki ja Pielavesi

13 Mielipide: Savolaisvitseissä savolaisiin kohdistuva rasismi on lopetettava

15 Senioriuuden tälle puolen Myös sennuna on antoisaa!

16 Osakuntauutisia Uusi kämppis ja uusia virkailijoita

17 Syksyn tapahtumakalenteri Osakunnalla tapahtuu taas vaikka mitä

18 Terveiset Kiäkkätervikseltä! Hauskanpitoa, hellettä ja harmaita hiuksia

22 Fuksit Fazerilla - syksyn maistuvin ekskursio

23 Konserttimatkalla Mansesterissa SOSSu kesäpäiväili Sepon huudeilla

26 Uusi perinne osakunnassa: Kesäsitsit!

SUSJ. Helsingin yliopiston Savolaisen Osakunnan tiedotuslehti. Perustettu vuonna 1946. **Julkaisija:** Savolainen Osakunta, Mannerheimintie 5 A ylin krs., 00100 Helsinki. **Päätoimittaja:** Kiira Happonen, kiira.happonen@helsinki.fi. **Kirjoittajat:** Jaana Auvinen, Teppo Hakkarainen, Kiira Happonen, Juha Karvonen, Jari Känninen, Marja Piira, Anni Repo, Sari Suhonen, Veera Tuovinen. **Kuvat ja kuvitus:** Pia Alapeteri, Kiira Happonen, Katja Kastarinen, Anu Korhonen, Ville-Pekka Vainio, Ville Pulkkinen, Oskari Wäänänen. **Kieliasun tarkistus (artikkelit):** Anne Hytönen. **Taitto:** Oskari Wäänänen. **Painos:** 490 kpl. **Painatus:** Helsingin Yliopistopaino 2010. Joutsenmerkitty painolaitos. Susj-lehti ilmestyy neljä kertaa vuodessa.

Syystervehdys arvon savolaiset!

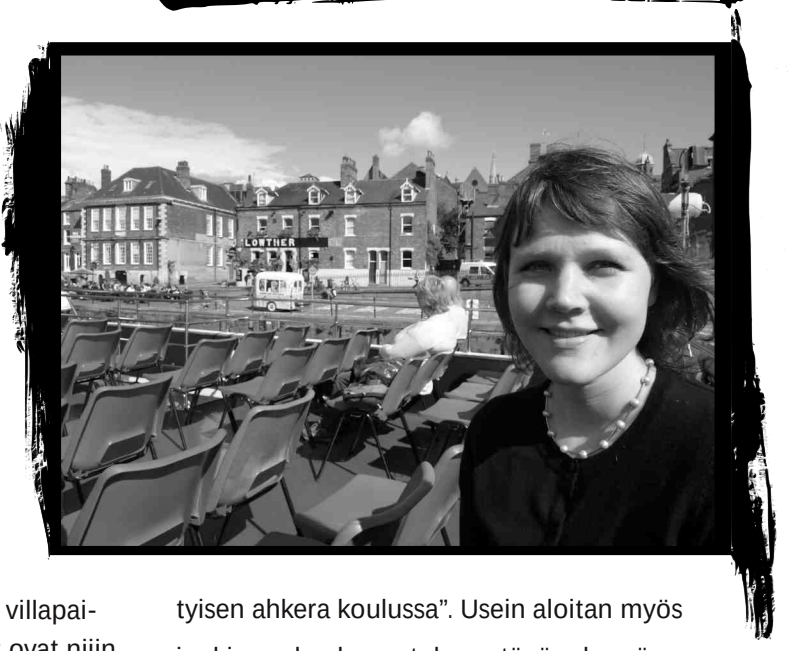

Tätä kirjoittaessani on lokakuun alku. Ruska on kauneimmillaan ja aurinko paistaa. Ilma on kirpeä, ja vedän päälle villapaidan ja myssyn kun lähden ulos. Täydellinen syyspäivä!

Minä olen syysihminen.

Kesän (erityisesti tämän kesän!) jälkeen viileämpi ilma tuntuu vaihteeksi raikkaalta. Vaihdan mielelläni helletopin neuletakkiin. Rakastan syksyn muotia yli kaiken: ylisuuret villapaidat, syystakit ja pitkävartiset saappaat ovat niiin houkuttelevia! Puhumattakaan väreistä: pastellit vaihtuvat syvään punaiseen, vihreään, harmaaseen...

Illat ovat alkaneet jo pimetä, ja pian talviaikaan siirtyminen tuo mukanaan pimeiden iltojen lisäksi myös pimeät aamut. Moni masentuu, mutta minä melkein odotan pimeyttä – siinä on tunnelmaa. Pimeän aikaan on ihana vain käpertyä sohvannurkkaan ja sytytellä kynttilöitä. Joulukuussa taas lähden mielelläni kävelylle: on lähes taianomaista kävellä hiljaisia, pimeitä katuja ja ihastella ihmisten laittamia jouluvaloja.

Välillä syksyllä sataa, mutta en anna senkään haitata (paljoa). Tosin sateen ja tuulen yhdistelmä, joka on turhan yleinen täällä Helsinginniemellä, saa minut hieman pahalle tuulelle. No, sellaisina päivinä voi hyvällä omallatunnolla pysytellä sisällä – kesällä taas sisällä vietetystä ajasta ei pysty nauttimaan, jos ulkona on hyvä ilma.

Syksy merkitsee minulle myös uusia alkuja. Uusi lukuvuosi ja uudet kujeet – ja läjäpäin uusia tavoitteita ja suunnitelmia, kuten ”tänä syksynä kuntoilen enemmän” tai ”tänä syksynä olen erityisen ahkera koulussa”. Usein aloitan myös jonkin uuden harrastuksen: tänä syksynä se on zumba.

Uusien alkujen lisäksi syksy on kuitenkin myös paluuta vanhaan. Töissä vietetyn kesän jälkeen vanha tuttu opiskelijan arki tuntuu jälleen hyvältä. Opiskelukavereita näkee taas useammin, ja televisiosarjat ja jumppatunnit palaavat kesätauolta. Iloitsen erityisesti tv-sarjojen paluusta – lieneekö syy vai seuraus, mutta syksyllä television katselulle tuntuu löytyvän ihan eri tavalla aikaa kuin kesällä.

Odotan joka vuosi innolla myös alkavaa osakuntasyksyä. Syksyyn mahtuu monta kohokohtaa: uusiin fukseihin tutustuminen, avajaiset, Talakkunat, itsenäisyyspäivän juhla... Tänä vuonna aion osallistua ensimmäistä kertaa myös Sarvijuhlaan, joka on minulta aiempina viitenä vuotena jäänyt väliin.

Kun kaamos painaa päälle ja ulkona vihmoo räntää, muistakaa ajatella positiivisesti! Iloista, värikästä ja tunnelmallista syksyä toivottaen,

Kirra

Teksti: Marja Piira Kuva: Ville Pulkkinen

15. kesäkuuta kello 19.23 sain tekstiviestin Varsinaissuomalaisen osakunnan kuraattorilta. Viestissä kerrottiin osakunnan aloittaneen muuttotoimet Uuden ylioppilastalon ylimpään kerrokseen. Siitä hetkestä lähtien Vinnillä on toiminut kaksi osakuntaa. Yhteistyö etenee hiljalleen.

Susj-lehden numerossa 2/2006 silloinen päätoimittaja Sanna Söderlund pohtii kämppiksenä elämisen iloja ja suruja. Näkökulmana on opiskelijoiden suosima asumismuoto soluasunnoissa, mutta artikkelista löytää tutulta kuulostavia lausahduksia liittyen osakuntiemme alkutaipaleeseen yhteisissä tiloissamme. Ongelmista erityisesti kommunikaation puute nousee usein esiin. ”Tuntui paljon helpommalta paheksua hiljaa mielessään sitä, että kämppis heittää maitoja peltipurkit tavalliseen roskikseen, kuin ehdottaa hänelle kierrätystä.” Artikkelin mukaan juuri siisteys on arvostettu ominaisuus kämppäkavereissa. Oletan, että tilojen siisteys tulee samalla tavoin olemaan olennainen osa järjestöjemme yhteistyötä tai sen puutetta.

Jokainen osakunnan jäsen voi asenteellaan ja käytöksellään joko edistää savolaisten ja varsinaissuomalaisten viihtymistä tai vähentää sitä. Ensimmäinen ohjeeni on kommunikaatio. Olen keskustellut länsisuomalaisten kanssa ja huomannut ymmärtäväni heidän puhettaan. Siispä normaalit käyttäytymisen muodot, kuten tervehtiminen, kannattaa toki kohdistaa myös muihin kuin heimoveljiin. Puhumalla monet asiat selviävät saman tien. Kuraattorina tehtäväni on ylläpitää puheyhteyttä osakuntiemme välillä, ja se onnistuu tutustumalla.

Vinni on yhä edelleen savolaisten olohuone keskellä Helsinkiä. Sinne on vain ilmestynyt uusia kalusteita ja koristeita, sekä joukko uusia kasvoja. Voit kuitenkin hengailla osakunnalla aivan entiseen malliin, kunhan toiminnanjohtajien kanssa sovittu ”virallinen” ohjelma ei häiriinny. Voit lojua sohvilla, lukea kirjoja, pelailla ja keittää kahvia silloin kun sinulle sopii.

Osakuntaneuvosto laatii parhaillaan yhteistyössä VSO:n hallituksen kanssa tilojen yhteistä huoneisto-ohjesääntöä. Se valmistunee vielä syksyn aikana. Siihen asti toivon osakuntalaisten käyttävän tilojaan ja huolehtimaan niistä kuin omistaan.

Eräs haaste liittyen yhteistyöhön on Vinnille kertyvä tavara. Rokokoohuone siivotaan lokakuun aikana, ja sen jälkeen kaikkien on syytä välttää tavaran keräämistä huoneen nurkkiin. Osakunnan isännälle kannattaa ilmoittaa, jos jotain ylimääräistä tavaraa täytyy Vinnillä väliaikaisesti säilyttää.

Uusiin tilakuvioihin liittyy toivottavasti myös positiivisia piirteitä. Vinnistä on jatkossa huolehtimassa isompi joukko ihmisiä, ja uusia, parempia toimintatapoja on mahdollista kehittää. Osakunnan avioliittotoimisto laajentaa geeniperimää länsirannikon suuntaan.

Oikein mukavaa syksyä kaikille!

Marja

HYY-KUULUMISET

Teksti: Veera Tuovinen Piirros: Oskari Wäänänen

Istun tunkkaisessa ATK-salissa hytisten ja huivi tiukasti kaulan ympärille kiedottuna. Kuuntelen flunssaisten tuhinaa ympärilläni. Syksy tuli taas tuoden mukanaan iloisen väriset lehdet, flunssan ja pärskeet. Samalla hyrähtivät käyntiin ylioppilaskunnan edustajat.

Osakuntien edustajistoryhmä on tapaillut syksyn aikana ahkerasti. Kun tämä Sujen numero putkahtaa ulos painosta, on ensimmäinen edustajiston kokous jo pidetty. Tuossa kokouksessa on nuijittu läpi HYYn organisaation kehittämistä ajavat toimenpide-ehdotukset. Yksi organisaation kehittämiseen ajava tekijä on ylioppilaskunnan kovat säästöpaineet, mutta organisaation kehittämisellä pyritään myös muun muassa parantamaan HYYn näkyvyyttä sekä pienentämään riviopiskelijan ja HYYn välistä kuilua.

Kuten useat opiskelijat tietävät, on HYYssä käynnissä kova keskustelu siitä, mistä kipeästi tarvittuja säästöjä voisi saada. HYYssä jokaisella ryhmällä ja jäsenellä on omat rakkauden kohteensa, joista ei mielellään luovuta. Leiki hetki päätöksentekijää ja sulje silmäsi. Ajattele, mikä on sinulle opiskelijaelämässä tärkeää ja mikä sen mahdollistaa? Onko osakunnan sohvannurkka rakas hengähdyspaikka? Saatko suurta nautintoa ylioppilasteatterin esityksistä? Rakastatko Vanhan ylioppilastalon tunnelmaa? Onko viikoittainen YL:n harjoituskerta salainen henkireikäsi? Oletko tietoinen siitä, miksi SOL pystyy harjoittelemaan joka keskiviikko akustiikaltaan yhdessä keskustan hienoimmista tiloista? Olisitko valmis luopumaan näistä merkityksekkäistä harrastuksistasi? Tiedätkö, mikä on ylioppilaskunnan rooli ja merkitys näille toiminnoille?

Ylioppilaskunta tarjoaa jokaiselle opiskelijalle elintärkeitä palveluita. Nämä palvelut eivät ole itsestäänselvyys. HYYn edustajisto päättää vuosittain asioista, joita HYYssä ajetaan ja edistetään. Edustajisto päättää myös siitä, mikä koetaan tärkeänä, mikä on tärkeämpää kuin jokin toinen asia ja mistä voidaan säästää. Tasapainoilu hyvien ja huonojen ratkaisujen välillä on vaikeaa. Usein tuntuu, että huonoista vaihtoehdoista on valittava vähiten huono. Kompromisseja on tehtävä jatkuvasti, mutta usein ne eivät kaikkien osapuolten mielestä edes tunnu kompromisseilta. Tämän moni osakuntalainen on saanut kokea kovimman kautta. Ylioppilaskunta on monenkirjava joukko opiskelijoita, joilla on erilaiset kiinnostuksen kohteet ja tarpeet. Jotta kaikkien tarpeet saataisiin otettua huomioon mahdollisimman hyvin, on tärkeää, että myös edustajisto edustaa monipuolisesti koko opiskelijakuntaa.

HYYssä tapahtuu onneksi muutakin kuin pelkkiä säästöjä. Pinnalla on viime aikoina ollut erityisesti opintotukiuudistus ja siihen vaikuttaminen. Tavoitteena on opintotuen sitominen indeksiin seuraavassa hallitusohjelmassa. Moni onkin ehkä tietoinen syyskuisesta ”Kusetuksen makua” -tempauksesta, jossa turhautuneet opiskelijat jakoivat kansanedustajille porkkanoita ja mehulla täytettyjä virtsapurkkeja keppejä heilutellen. Myös yliopistoliikuntaa ollaan uudistamassa. Ensi vuonna toiminta yhdistetään Aalto-yliopiston kanssa ja uudet toimipisteet saadaan kauppakorkeakoulun yhteyteen sekä Otaniemeen.

Uusi kaksivuotinen HYYn edustajisto valitaan jälleen ensi syksynä. Nyt on sopiva aika alkaa miettiä haluaisitko itse lähteä ehdolle ja ajamaan asioita oikeaan suuntaan? SavO kaipailee myös kahta energistä vaalipäällikköä osakuntamme ehdokkaiden tueksi ja kampanjoinnin tehostamiseksi. Helppo tapa päästä perille HYY-kuulumisista on kurkata säännöllisin väliajoin HYYn nettisivua. Muistathan, että HYYssä toimii useita valiokuntia, joiden toimintaan voit mennä mukaan milloin vaan. Tämä on rento tapa olla mukana vaikuttamassa asioihin, jotka kiinnostavat sinua aidosti.

On ihanan helppoa ja palkitsevaa olla harrastustoiminnan kuluttaja ja opiskelijaelämästä nauttija. Vielä hekumallisempaa on kuitenkin olla mukana toteuttamassa ja rikastuttamassa toimintaa pitäen siitä huolta ja vaalien sen jatkuvuutta. On ihanaa saada jonain päivänä kouraansa maisterin paperit ja tuntea, että on samalla saanut opiskeluvuosistaan irti virallisen tutkinnon lisäksi myös yhdessä kartutettuja muistoja eläen opiskelijaelämää, jolla oli merkitys.

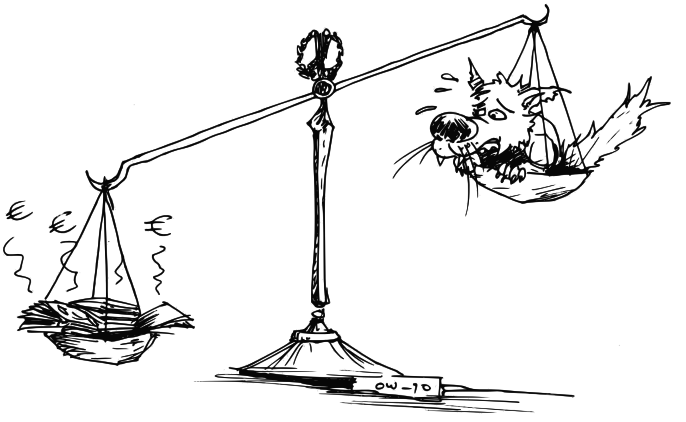

Aika:
Lauantaina 20.11. kello 18 alkaen

Paikka:
Pohjanhovi (Hietaniemenkatu 14a, Helsinki)

Piletit:
Vuksit 30e, kiivikset 38e, seniorit 45e

Tuomiosunnuntain aattona on huttuheimon jälleen aika kokoontua kuuntelemaan talakkunasuarnoo. Illan ohjelmasta vastaa salaistakin salaisempi talakkunakapitulj, jonka esityksen jälkeen nautitaan talakkunapuuroa tirripaistin ja piimän kera. Tänä vuonna talakkunajuhlaa vietetään jo 124. kerran.

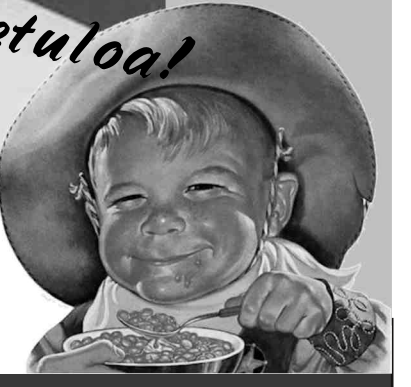

Ilmoittautuminen:
10.11. mennessä sähköisellä lomakkeella. Ilmoittautumislomake:
https://elomake.helsinki.fi/lomakkeet/23233/lomake.html
Vaihtoehtoisesti voi ilmoittautua myös suoraan talakkunamestarille.
Lisätietoja antaa talakkunamestari Suvi Jentze-Korpi, savo-juhlat@helsinki.fi

Talakkunassa on voema ja terveys!

Syystervehdys Seniorit!

Savolaisen Osakunnan senioritoimintaa on nyt aiempaa helpompi seurata internetissä! Facebookissa on Savolaisen Osakunnan Seniorit ry:n omat fanisivut, joita seuraamalla saa ajankohtaista tietoa senioritoiminnasta sähköpostilistan lisäksi.

Myös seuraamalla senioreiden Keäkkä Susj -blogia osoitteessa http://savoseniorit.wordpress.com/ voit lukea mm. senioreiden vierailusta Uppsalaan Värmlands nationin järjestämään Gustaf Frödingin 150-vuotisjuhlaan sekä muista aikaisemmista tapahtumista.

Iloista syksyn jatkoa toivottaen
seniorisihteeri Jaana

Tulevia tapahtumia

* Oopperavierailu marraskuussa.

* Talakkunat ja yhteiset sennuetkot 20.11.

* Annan päivän pikkujoulu Helmilässä 9.12. Juhlapuhujana on Helsinki-kirjat Oy:n kustantaja ja toimitusjohtaja Jan Erola.

* Akateeminen joulukonsertti 10.12. ja SOLlin oma joulukonsertti Uspenskin katedraalissa 15.12.

Martti Ruudun muistojulkaisu vielä hankittavissa

Pitkän miehen rikas elämä – Martti Ruutu 1910–2005 valottaa professori Martti Ruudun elämää usean kirjoittajan näkökulmasta. Ruutu toimi 1940-luvun lopussa SavOn kuraattorina, ja SOL-kuoroa hän johti lähes 30 vuotta. Ansioidensa johdosta hänet kutsuttiin osakunnan kunniajäseneksi.

Prof. Ruutu oli historiantutkija ja opettajankoulutuksen kehittäjä – lisäksi mm. SM-tason aitajuoksija ja elokuvasensori.

Kiitetyn teoksen on toimittanut FT Jouko Kokkonen. Kirjan voi tilata Mirja Saarelta, p. 040 573 3848. Kirjan hinta on 22 euroa, johon lisätään mahdolliset postituskulut, 6 euroa.

Samalla voit hankkia myös FM Marianne Zittingin kokoaman senioriyhdistyksen historiikin Huttuheimon harmaahapset hintaan 5 euroa!

Suuri Saimaa, mut 260 on hylkeitä vaan

Teksti: Sari Suhonen Kuvitus: Oskari Wäänänen

Talakkunoistakin tuttu saimaannorppa (Pusa hispida saimensis) on yksi kolmesta järvessä elävästä hylkeestä maailmassa. Saimaannorppia on jäljellä vain 260 yksilöä. Asiantuntijoiden tekemän populaatioanalyysin mukaan tarvittaisiin ainakin 400 yksilöä estämään kriittisin sukupuutonuhka. Suomen ainoa kotoperäinen, vieläpä hyvin savo-karjalainen, nisäkäsalalaji elää siis sukupuuton partaalla.

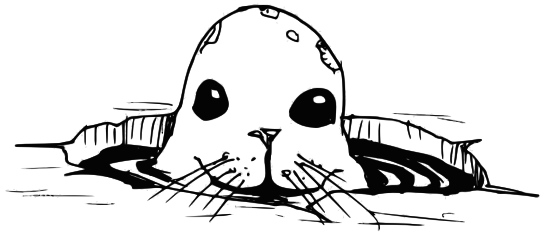

Mitä on yksin kun jää

Vielä muutama vuosi sitten norppakanta kasvoi ja ylsi jo 280 yksilöön. Viime vuosina kanta on kuitenkin ollut laskussa. Vuosina 2006 ja 2007 syntyneet ikäluokat jäivät pieniksi, ja näiden ikäluokkien tullessa lisääntymisikään syntyvyyden pelätään laskevan entisestään. Synnyttävien naaraiden määrä on jo nyt huomattavan alhainen, vain noin 70 yksilöä. Haukivedellä ja Pihlajavedellä on molemmilla parisenkymmentä synnyttävää naarasta. Loput naaraat ovat hajallaan Saimaan eri osissa.

Viime talvi oli norpalle suotuisa, sillä runsas pitkäaikainen lumikerros mahdollisti kuuttien turvallisen kasvun lumipesissä. Eläviä kuutteja löytyi laskennoissa 54, mikä vastaa viime aikojen keskimääräistä tulosta. Ilahduttavasti lisääntyminen oli onnistunut myös alueilla, joilla kuutteja ei ole ennen laskennoissa havaittu.

Pieni kanta eristäytyy helposti pieniksi yksiköiksi järven eri osiin. Jo valmiiksi pieni norppapopulaatio on siis jakautumassa vieläkin pienempiin osiin. Tästä seuraava sukusiitos voi heikentää eläinten elinkykyä. Pieni populaatio on myös herkkä erilaisille satunaisille tekijöille, ja esimerkiksi vakava sairaus voi viedä nopeasti koko populaation. Eristäytymistä voidaan jo havaita, sillä pohjoisen ja eteläisen Saimaan norpat ovat menettämässä yhteyden toisiinsa. Toisaalta pohjoiselta Saimaalta norppa näyttää olevan katoamassa. Kannanhoidossa on näillä alueilla epäonnistuttu. Keväiset verkkokalastusrajoitukset ovat ilmeisesti olleet riittämättömiä.

Sen kumppanin kohtalo vei

Suurin kuolleisuus norpille aiheutuu kalanpyydyksistä. Joka toisen kuutin elämä päättyy verkkoihin. 2000-luvulla kuolleista nuorista norpista vain 4 % kuoli luonnollisesti, ja peräti 60 % hukkui kalanpyydyksiin. Loppujen kuolinsyytä ei tiedetä. Suuren poikaskuolleisuuden takia norppakannan ikärakenne on vääristynyt, eli nuoria yksilöitä on hyvin vähän.

Kuutit hukkuvat harraste- ja kotitarvekalastajien verkkoihin. Ammattikalastajat käyttävät yleensä pyydystyyppejä, jotka eivät ole norpalle vaarallisia. Ongelmia tosin aiheutuu siitä, että jotkut norpat ovat oppineet hakemaan ruokansa ammattikalastajien pyydyksistä.

Saimaalla on norpan huomioon ottavia kansallispuistoja ja suojelualueita, mutta toistaiseksi niiden merkitys on ollut riittämätön. Esimerkiksi Natura-alueilla on kielletty pyydystyyppejä, jotka ovat vaarallisia aikuisille norpille. Norpat eivät kuitenkaan tunne rajoitusalueita ja ovat rajojen ulkopuolella liikkuessaan vaarassa jäädä verkkoihin. Nyt norppaa suojellaan verkkokuolemilta pitkälti vapaaehtoisin kalastusrajoitussopimuksin. Sopimuksen mukaan verkkokalastus-

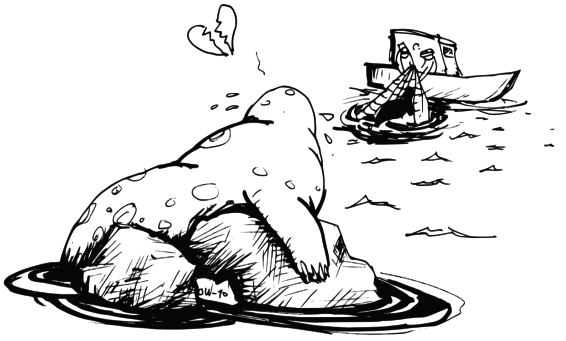

ta rajoitetaan 15.4.–30.6. välisenä aikana. Tavoitteeksi asetettuun aluemäärään päästiin keväällä 2010. Rajoitussopimusalueet kattavat yli 1550 km2, ja siinä ovat osallisina lähes kaikki norppa-alueiden osakaskunnat.

Rajoitussopimukset kattavat suurimman osan norpan keskeisistä lisääntymisalueista, mutta alue ei ole yhtenäinen. Mikäli ydinaluetta ei ole tähän syksyyn mennessä saatu aukottomaksi, kielletään keväinen verkkokalastus ensi keväästä lähtien. Hukkumistilastoltaan kolmanneksi synkin kuukausi, elokuu, ei vieläkään kuulu rajoituksen piiriin. Vapaaehtoinen osakaskuntapohjainen menettely on kuitenkin avoin ja joustava, ja sitouttaa paikallisia hyvin norpan suojeluun. Joustavuus on tärkeää, sillä uudetkin norppa-alueet pitää voida liittää suojelun piiriin nopeasti.

Ei kohta kivellä kettään

Lumi ja jää ovat edellytys saimaannorpan onnistuneelle lisääntymiselle. Hyvinä talvina pienistä poikasista vain vajaa kymmenes kuolee pesään. Huonoina talvina, kuten 2006 ja 2007 vastaava luku oli noin kolmannes. Näiden huonojen talvien odotetaan ilmaston lämpenemisen myötä lisääntyvän tulevaisuudessa.

Saimaalla ilmaston lämpenemisen voi havaita mittaustuloksista. Esimerkiksi jäiden lähtö on aikaistunut keskimäärin noin kymmenellä päivällä sadan vuoden takaisesta. Tilanne ei ole norpalle uusi, sillä se on selvinnyt aikaisemmista ilmastonlämpenemisistä. Tosin aikaisemmin kanta on ollut paljon nykyistä suurempi, eikä kalanpyydyskuolleisuutta ole ollut. Suurempi määrä yksilöitä takaa yleensä myös paremmat sopeutumismahdollisuudet.

Ilmastonmuutos ja kalanpyydyskuolleisuus yhdessä aiheuttavat norppakannalle kestämättömän tilanteen. Ellei kalanpyydyskuolemia saada vähennettyä, tulee norppakanta romahtamaan ja kehitys johtaa lopulta sukupuuttoon.

Saimaannorppaa uhkaa myös rantarakentaminen ja lisääntymisajan häirintä. Rantarakentaminen vähentää sopivien rauhallisten pesäpaikkojen määrää. Myös moottorikelkkailu rannoilla ja luotojen läheisyydessä häiritsee norpan pesintää. Sen sijaan takavuosina norppakantaa verottaneilla ympäristömyrkyillä ei ole enää havaittu olevan vaikutusta.

Sukunsa viimeinen?

Ilmastonmuutoksen vaikutuksia on vaikea hillitä. Norppatutkijat aloittivat talvella 2010 tutkimuksen, jossa he kasaavat lumikasoja norpille pesäpaikoiksi. Työn vaikuttavuus selviää lähivuosina.

Kalastuksen rajoittaminen on tällä hetkellä kaikkein helpoin ja tehokkain keino vähentää norppakuolemia. Kalastusta ei edes tarvitse kokonaan lopettaa, vaan verkot voi vaihtaa esimerkiksi katiskoihin. Suomen luonnonsuojeluliiton ”Vaihda verkot katiskoihin” -tapahtumissa verkoista luopuva kalastaja saa tilalle norpalle turvallisen katiskan. On erittäin tärkeää ymmärtää, että norpan tulevaisuus riippuu täysin suojelutoimien tehosta. Saimaan alueelle ja varsinkin sen luonnonläheiseksi markkinoidulle imagolle nimikkoeläimen menettäminen olisi epäilemättä suuri isku.

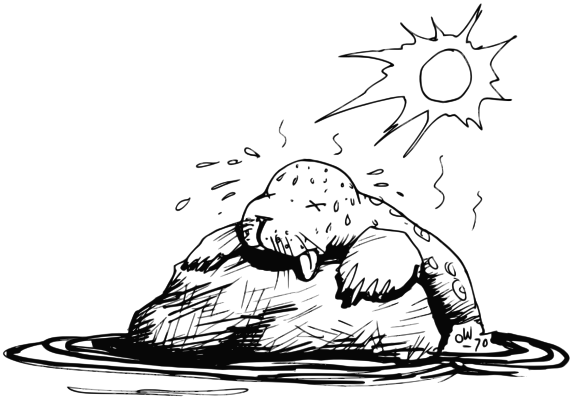

Lähteet:
- Etelä-Savon maakuntaliiton tiedote 14.4.2010: http://www.esavo.fi/media/tiedote_100408_kalastustiedote.pdf
- Korhonen, J. 2005: Suomen vesistöjen jääolot – Suomen ympäristö -sarja 751, Luonto- ja luonnonvarat.
- Ranta, E., Lindström, J. & Kokko, H.1996: Ecological Risk Analysis: The case of the Saimaa Ringed Seal – Ambio 25:363-365.
- Saimaannorppa ja kalastus – työryhmän raportti, http://www.ekkalatalouskeskus.fi/PDF-files/norppatyoryhmatiedote30.12.08.pdf
- Sipilä T. & Kokkonen, T. 2009: Saimaannorppakannan tila vuonna 2008 – Asiakirja nro 707/41/2009. Metsähallitus, Etelä-Suomen luontopalvelut 16.3.2009
- Sipilä T. & Kokkonen T. 2010: Saimaannorppakannan tila vuonna 2009 – Raportti (asianumero 1511/41/2010) Metsähallitus, Luontopalvelut, Etelä-Suomi 31.3.2010
- http://www.metsa.fi/sivustot/metsa/fi/Luonnonsuojelu/Lajitjaluontotyypit/Uhanalaisetelaimet/Saimaannorppa/Sivut/Saimaannorppa.aspx
- http://www.metsa.fi/sivustot/metsa/fi/ajankohtaista/Tiedotteet2010/Sivut/Saimaannorpillaonnistunutpesinta.aspx
- http://www.sll.fi/saimaannorppa
- http://www.ymparisto.fi/default.asp?contentid=355614&lan=fi&clan=fi
- http://www.wwf.fi/tiedotus/tiedotteet/tiedotteet_2010/venla_norppa_sai.html

Savon vaakunat

Teksti: Jari Känninen

Vaakunasarjassa esitellään tällä kertaa poikkeuksellisesti kolme pitäjää, sillä Pertunmaa on osa Etelä-Savon maakuntaa, vaikkei sitä osakunnan alueeksi säännöissä lasketakaan.

Pertunmaa

Pertunmaa on pitäjä Itä-Hämeen ja Etelä-Savon maakuntien välissä. Hallinnollisesti se kuuluu Itä-Suomen lääniin ja Etelä-Savon maakuntaan. Asukkaita Pertunmaalla on hitusen vajaa kaksi tuhatta, mutta kesäasukkaat nostavat määrän kolminkertaiseksi. Pitäjä on varmasti ainakin nimenä tuttu maanteitse Savon ja piäkaapunnin väliä kulkeville – sen kautta kun kulkee Savon pääväylä viitostie. Piäkaapuntiin pääsee parissa tunnissa moottoritietä pitkin.

Pertunmaan kunta on perustettu 1926. Sillä on kaksi suurempaa taajamaa: kirkonkylä ja Kuortti. Pertunmaa on matkailukunta: siellä on runsaasti kesämökkejä ja maatilamatkailuyrityksiä, ja muutama vuosi sitten se valittiin naapurikunta Mäntyharjun ohella Suomen mukavimmaksi mökkikunnaksi.

Pertunmaan vaakunassa on ”punaisessa kentässä kultainen liekki, jossa musta tähkä”. Vaakunan on suunnitellut Tapio Vallioja ja se otettiin käyttöön 1.7.1965.

PIEKSÄMÄKI

Pieksämäen alle voikin niputtaa aimo joukon Vinnin seinältä löytyviä vaakunoita – nykyiseksi kaupungiksi on tämän vuosituhannen puolella välivaiheiden kautta yhdistynyt useampi kunta.

Pieksämäen alueella on nykytutkimuksen mukaan ollut yhtäjaksoista asutusta jo 5000 vuoden ajan. Pieksämäen kirkkopitäjä syntyi 1570-luvulla ja se oli varsin laaja käsittäen alueet Suonenjoelta Kangasniemelle ja Haukivuorelle. Sitä onkin sanottu Sisä-Savon äidiksi, joka synnytti seitsemän lasta. Savon rata 1800-luvun lopulla ja myöhemmin tullut poikittaisrata jakoivat aluetta, ja 1930 aseman seudusta ja kirkonkylästä muodostettiin Pieksämän kauppala. 1948 nimi vaihdettiin takaisin Pieksämäeksi ja kaupunki siitä tuli 1962.

Vuosituhannen alkupuolella käytiin kuntaliitosneuvotteluja, joissa kaupunkia ympäröivät Pieksämäen maalaiskunta, Jäppilä ja Virtasalmi päättivät yhdistyä Pieksänmaaksi. Pieksämäkeä ei tuolloin hyväksytty liitokseen mukaan. Pieksänmaan historia jäi kuitenkin lyhyeksi, sillä vuoden 2007 alusta se yhdistyi kaupunkiin, jolloin muodostui nykyinen noin 20 000 asukkaan Pieksämäen kaupunki.

Kaupunki on kuuluisa rautateiden risteysasemana, ja erityisesti se tunnetaan Juicen 16 minuutin ja 60 säkeistön maratonkappaleesta ”Bluesia Pieksämäen asemalla” ja kulttuurikeskus Poleenista.
Nykyisen Pieksämäen vaakunaksi otettiin entisen maalaiskunnan ja Pieksänmaan vaakuna, jossa on ”mustassa kentässä kolme hirsittäistä, hopeasulkaista kultavasamaa alatusten”. Vaakunan suunnitteli Ahti Hammar ja se otettiin maalaiskunnan vaakunana käyttöön 1951.
Pieksämäen kaupungin entinen (vanhan kaupungin) vaakuna oli käytössä vuosina 1951-2006. Myös sen on suunnitellut Ahti Hammar. Vaakunan kuvaus kuuluu: ”Mustassa kentässä kultainen vinoristin ja apilaristin yhdistelmä.”

Jäppilän alueella on asuttu jo 1400-luvulla ja nimen alkuperänä pidetään alueella 1500-luvulta asti asunutta Jäppisten sukua. Jäppilän vaakunan (käytössä 1958-2003) on suunnitellut Erkki Karttunen ja sen kuvaus kuuluu: ”Mustassa kentässä pystyssä kultahaahlat.”

Virtasalmi on kuulu ainakin moottoriradastaan Motoparkista. Kunnan vaakunassa on ”kultakentässä musta, reunoihin ulottuva, yläpuolelta sakarakoron rajoittama, kaksikaarinen silta”. Sen suunnitteli Tapio Tikkanen ja käytössä se oli vuodesta 1955 kunnan lakkauttamiseen 2003.

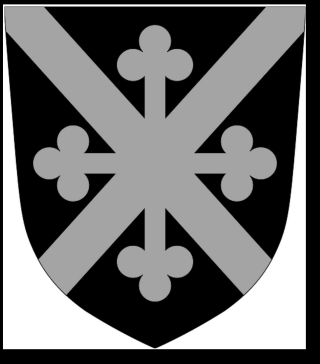

Vasemmalla: Pieksämäen kaupungin vanha vaakuna

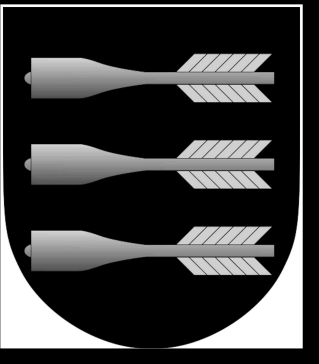

Oikealla: Pieksämäen nykyinen vaakuna

VAAKUNAT

PIELAVESI

Pielavesi sijaitsee Pohjois-Savon länsiosassa ja on osa Ylä-Savon seutukuntaa. Asukkaita on reilu 5000. Pielavesi on kuuluisa presidentti Urho Kekkosen syntymäkodista, Lepikon torpasta. Myös pohjoismainen matkailureitti Sininen tie halkoo pitäjää. Urheilurintamalla kunta tunnetaan erityisesti lentopallosta: tällä vuosituhannella Pielaveden Sampo on tahkonnut kolme Suomen mestaruutta, ja hopeasijojakin neljä kappaletta. Kunnan nurkalta löytyy myös Rillankivi, kolmen heimon heimosotien ja kolmen kunnan rajamerkki vuodelta 1525. Myös Pähkinäsaaren rauhan rajan uskotaan kulkeneen tuota kautta.

Pielaveden vaakunassa on ”mustassa kentässä kaksi paaluittaista hopeista tuohitorvea selätysten, saatteena niiden yläkulmassa ja kummallakin sivulla kultainen naulakantainen apilaristi.” Sen on suunnitellut Ahti Hammar yhdessä Niilo Toikkasen kanssa. Vaakuna vahvistettiin käyttöön 1954.

LIITY OSAKUNNAN TIEDOTUSLISTALLE!

Olethan jo liittynyt savo-tiedotus-sähköpostilistalle, jonka kautta osakunnan viralliset ilmoitukset ja kaikille osakuntalaisille tarkoitettu viestintä kulkevat? Savo-tiedotuksesta saat ensimmäisenä tiedon muun muassa tulevista tapahtumista ja juhlista, mahdollisista vastaanottoaikojen muutoksista ynnä muista kaikkia osakuntalaisia koskettavista tärkeistä asioista.

Listalle liitytään lähettämällä osoitteeseen majordomo(at)helsinki.fi sähköpostiviesti, jonka sisältönä (ei otsikkona) on seuraava rivi: subscribe savo-tiedotus

Listalta voi halutessaan myös erota osakunnan nettisivuilta löytyvien ohjeiden mukaisesti.

Savolaisvitseissä savolaisiin kohdistuva rasismi on lopetettava

Teksti: Juha Karvonen Kuvitus: Oskari Wäänänen

Viime vuosina olen joka päivä jossain yhteydessä kuullut tai lukenut rasismista. Joskus pelkkä ulkomaalaisista arvostelevaan sävyyn puhuminen tai kirjoittaminen näyttää riittävän rasismiin. Jos laittomasti maahan tulleiden tai laittomasti maassa olevien täällä oleskelun oikeutuksesta uskaltaa mennä lausumaan jotain arvostelevaa, lyödään otsaan rasistin leima. Jos täällä rikoksiin syyllistyneitä ulkomaalaisia yritetään karkottaa takaisin omaan maahansa, niin rasismiinhan siinä syyllistyvät sekä lainlukijat että lain toimeenpanijat. Moni karkotuspäätös kumoutuu viimeistään ylimmässä oikeusistuimessa tai lopulta EU:n ihmisoikeustuomioistuimessa.

Koska hataraan muistiini on jäänyt joskus aivan toisenlainen kuva rasismista eli se, mitä Adolf- ja Josef-sedät harrastivat vuosikymmeniä sitten, niin katsahdinpa Googlesta, miten rasismi nykyään määritellään. Aivan oikein – siellä nimitettiin rasismia järjestelmälliseksi, jopa henkeä uhkaavaksi vainoksi tai syrjinnäksi toisen näköisiä ja toisen tapaisia ihmisiä kohtaan. Siispä lukemani ja kuulemani perusteella johtopäätökseni oli, että rasismin käsitettä on jollain tapaa lavennettu, ja että siihen on tullut muitakin elementtejä kuin syrjintä, vaino ja hengenvaara mielipiteiden ja etnisen taustan vuoksi.

Uusimman tulkinnan rasismista esitti Romanian presidentti syyttäessään Ranskaa ja muita EU-maita Romanian romaneihin kohdistuvasta rasismista. Siispä Romanian romanien iänkaikkinen syrjintä ei tunnu olevan rasismia Romaniassa, mutta muualla EU:ssa se on. Tällä perusteella Romanian presidentin voi julistaa EU:n isämaallisimmaksi presidentiksi, joka ei likaa omaa pesää. Laittamattomasti haasteltu ja viisaasti, sanoisi A. Kivikin. Koska rasismia tuntuu nykykäsityksen mukaan olevan kaikki, mistä kuka tahansa mihin tahansa yhteisöön kuuluva voi vetää herneet nenään, niin tarkastellaanpa asiaa muutamien esimerkkien valossa.

Ensinnäkin tämä vanhoissa Suomi-filmeissä savolaisiin kohdistuva herjaus on rasismia ja sille on pantava piste. Suomi-Filmi ja niitä esittävä TV 2 on pantava vastuuseen heimomme leimaamisesta kasarmin pöljäksi alokkaaksi tai ison maalaistalon tyhmäksi piiaksi, joka ansaitsee vähän lisää mekkokangasta isännän leikkikaluna puolityhjässä heinäladossa. Ja entäs nämä sanonnat, kuten ”ei ole synti olla savolainen, vaan suuri häpeä” tai ”savolaisen puhuessa vastuu siirtyy kuulijalle” tai ”savolaisilla on väärät leuat”. Nämä lausahdukset, jos mitkä ovat heimomme moraalin ja ulkonäön halventamista.

Menepä savolainen sanomaan yhtä loukkaavia kommentteja muista maamme heimoista, heimolaisista tai laillisista tai laittomista pakolaisista, niin turpiin tulee joka taholta käytännössä ja teoriassa ja sen jälkeen vielä putkaa, linnaa ja vankeutta – savolaiselle. Ulkomuotoon kohdistuva sormella osoittelu on erityisen vakavaa rasismia, emmekä enää voi sietää sitä, että meitä nimitellään perusteettomasti vääräleukaisiksi. Jos vielä tällaista nimittelyä kuulen, niin teen poliisille ilmoituksen viharikoksesta, ja kantelukirjeeni lähtee välittömästi tasa-arvovaltuutetulle ja eduskunnan oikeusasiamiehelle.

Istuin kesällä rasismista tunnetun Joensuun torikahvilassa opiskelukaverini kanssa. Koska olen kuopiolainen, ja Joensuu on minulle jokseenkin tuntematon paikka, tiedustelin kaveriltani vähän varomattomasti, onko Joensuussa

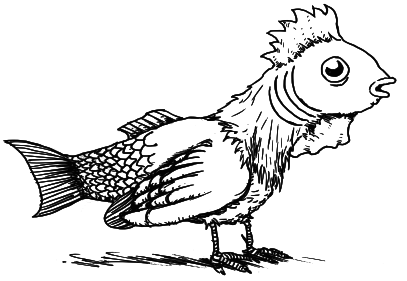

mustalaisia. Kaverini ei ehtinyt vastata mitään, mutta takanani tumma, pitkään hameeseen pukeutunut rouva huusi yli torin kuuluvalla äänellä, ettei täällä ole mustalaisia. Kun hänen seurassaan ollut yhtä tumma herrasmies mittaili meitä synkin katsein, tunsimme olomme erittäin rasistiseksi ja siirryimme katselemaan kauppahallin kukko- ja piirakkatiskiä, jossa oli thaimaalainen myyjä.

Hyvänä esimerkkinä yhteen väestöryhmään kohdistuneesta rasismista olisivat voineet olla television nunnuka-nunnuka-lailaa-laa-sketsit. Niissähän pilkattiin lappalaisia Naima-Aslakkia ja Soikiapäätä likaisiksi juopporentuiksi, jotka hurjastelivat milloin missäkin päin Suomea. Pohjoisen ihmiset sietävät ronskia huumoria, mutta rajansa kaikella. Lopulta nämä sketsit vedettiin ohjelmasta, koska kuulopuheiden mukaan ihan oikeita leukumiehiä olisi alkanut liikkua Pasilan kulmilla. Ottakaamme savolaiset oppia lappalaisten suorasta toiminnasta. Ei lähdetä leuku kourassa Pasilaan, mutta ellei televisio lopeta savolaisiin kohdistuvaa rasismia, niin menkäämme tv-lupien maksulakkoon. Ei rahaa – ei televisiota – ei rasistisia tv-ohjelmia.

Ei kestänyt pohjalaistenkaan pinna Speden Iso-Antti ja Rannanjärvi sketsejä, koska tappelupukarin mainettaan vaalivat pohjalaiset saivat niissä turpiinsa ensin hämäläisiltä ja lopuksi savolaisilta. Rasismi oli tässä tavallaan kaksisuuntaista. Vähemmistö eli Iso-Antti ja Rannanjärvi yritti ensin alistaa enemmistön eli hämäläiset ja savolaiset ruokkimaan itseään leivällä, piimällä ja kalakukolla, mutta lopulta hämäläisten ja savolaisten vastahanka passitti nämä kaksi pöyrälle hyppijää takaisin Pohjanmaalle. Nykyisen lavennetun rasismikäsitteen mukaan Iso-Antti ja Rannanjärvi olisivat voineet syyttää hämäläisiä ja savolaisia vähemmistöä syrjiviksi rasisteiksi.

Spedelle ei näistä sketseistä Pohjanmaalla kiitosta herunut, mutta hämäläiset nauraa hekottelevat niille edelleenkin – senkin rasistit. Meidän savolaisten on hiljaisina vain hyväksyttävä Speden meitä itseämme irvivät jutut, koska toisten savolaisten on vaikea syyttää yhtä savolaista rasistiksi. Toki meillä itsellämmekin on oikeus kertoa vääräleukaisia juttuja itsestämme. Itseironiaa on jo, mutta ei vielä itserasismia. Sen sijaan pohjalaisten, hämäläisten ja erityisesti Helsingin herrojen meidän käytökseemme ja ulkomuotoomme kohdistamat vitsit julistamme rasistisiksi ja heti ne kuullessamme ryhdymme niihin toimenpiteisiin, jotka laissa tästä rikoksesta määrätään.

Juha Karvonen
16. sukupolven savolainen
Rasisti, fasisti, sovinisti ja pölhöpopulisti

Senioriuuden tälle puolen
– eli kuinka kelkka kääntyi

Teksti: Anni Repo

Osakunnassa oli kolme virkaa, joihin en missään nimessä halunnut: 1. Emäntä. Kun keittiöbravuurina on syöminen, osakuntalaislaumojen ruokkiminen on ongelma, ei haaste. 2. Amiraali. Sitä organisoinnin määrää! Ja vesielementtikin mukana! 3. Seniorisihteeri. No, ne sennut nyt vaan on niin...

..."mielenkiintoisia": aina muistelemassa menneitään, ihmettelemässä Vinnin nykyjärjestystä ja opiskelijoiden nuoruutta, jotenkin ei siis niinku yhtään kiinni tässä vuosituhannen vaihteessa.

Sennuantipatioistani huolimatta oli selvää, että valmistuttuani liityn Savolaiset Seniorit r.y:hyn. Ajauduin jopa yhdistyksen hallitukseen. Miksi? Eikö ihminen osaa pitää kiinni periaatteistaan? Ei osaa: ei minun humanistin pitänyt ikinä sekaantua TKK:n kasvattiin, ei muuttaa Espooseen, ei työskennellä Otaniemessä, ei elää lapsiperheen arkea.

Silti kaikki on ihan hyvin.

Elämä muuttuu valmistumisen myötä, ja sama tapahtuu suhteelle osakuntaan. Vaikka Vinnille on aina mukava mennä (huom.: ei enää "tulla"), tulee aika, jolloin ei enää tiedä, missä lautaset ovat. Eivätkä junnut tiedä, kuka minä olen ja mitä täällä tein! Ja se on oikein: itse maltoin kuunnella sennujen muistelmia korkeintaan kohteliaisuudesta, ja on paljon heitä, jotka tekivät Vinnillä paljon minua enemmän.

Ystävät, toverit eivät enää hengaa Vinnillä. Suhde joihinkuihin on haalistunut vuosien myötä, suhde toisiin vasta syntynyt aktiiviosakuntalaisuuden jälkeen. Jotkut ovat olleet aina yhtä tärkeitä. Erään kanssa menin naimisiin.

Osakunta oli minulle tärkeä, tärkeämpi kuin minä osakunnalle. Ehkä sennuihin liittyminen oli siksi niin selvä ratkaisu.

Miltä me seniorit näytämme rajan tältä puolen tarkasteltuna? Toki me napisemme muutoksista ja jos kahvikerma puuttuu, mutta entä jos syynä on se, että osakuntalaisseurassa muistot, minun rakkaat, tärkeät muistoni, puskevat väkisin pintaan? Maltapa siinä olla kertoilematta, miten oli ennen – viisi tai viisikymmentä vuotta sitten.

Vasta sennuna huomaa, ettei ole niin väliä, miten kauan osakuntamuistoista on aikaa. Yhtä kaikki ne kuuluvat jonnekin hauskaan menneeseen, jonnekin minkä varaan omaa identiteettiä on rakennettu. Osakuntamenneisyys yhdistää meitä.

Sennujen haaste ja ihanuus on, että olemme osakuntalaisiakin heterogeenisempi sakki 25-vuotiaasta tsadilaismaisterisinkusta kolme kertaa iäkkäämpään ja akateemisesti pidemmälle ehtineeseen immeiseen. Väliin mahtuu pienten lasten vanhempia, lastensa kotoa muuttoa ihmetteleviä keski-ikäisiä ja niitä, jotka kutsutaan yhä useammin hautajaisiin.

Vaikka opiskelijana en sitä ehkä uskonut, myös tämä seuraava elämänvaihe on mielekäs, jopa antoisa. Ei valmistumisen jälkeistä elämää tarvinnut pelätä. Hyväksyn itseni seniorina. Alistun siihen, että Vinni on muiden valtakuntaa. Mutta ähähähää, odottakaas jahka kampeudun sinne keittiöremontti- ja aivolaavamuistoineni! Olin kuulkaa toiminnanjohtajana silloin kun...

Anni Repo

Varsinaissuomalainen osakunta (VSO) muutti kesällä Vinnille SavOn kämppikseksi.

Vinnin tiloissa toimii nyt siis kaksi osakuntaa.

Vinnin käytöstä VSO:n muuton jälkeen:

VSO:n muutettua Vinnille osakuntatilan käyttöä on osakunnan hallitusten kesken jaettu viikonpäivien mukaan. Päivisin Vinni on kaikkien käytössä, mutta illat on jaettu seuraavasti: SavO käyttää Vinniä maanantaisin, tiistaisin, torstaisin ja lauantaisin, VSO keskiviikkoisin ja perjantaisin. Sunnuntait tulee varmistaa toiminnanjohtajalta.

SavOn kahvitarvikkeet on siirretty keittiön vasemmalle puolelle, eli jos päivällä kahvihammasta kolottaa ja keität kahvia, niin käytä SavOn omia tarvikkeita! Myös Vinnin siisteyteen tulee kiinnittää erityistä huomiota, joten siivoathan omat ja hajamielisen kaverinkin jäljet kahviteltuasi.

Lokakuun yleiskokouksessa käsiteltiin osakuntaneuvoston ja VSO:n hallituksen laatimaa pohjaa osakuntien väliseksi sopimukseksi. Tämän lisäksi valmisteilla on huoneisto-ohjesääntö, jossa sovitaan osakuntatilojen käytön pelisäännöistä.

Edellä mainittujen asioiden lisäksi on myös syytä muistaa vanha tuttu asia, eli että Vinniä ei saa käyttää yöpymistarkoitukseen. Kotiinlähtöaikaa ei ole määritelty, kunhan ei jää sohville nukkumaan.

Syyskuun yleiskokous valitsi uusia virkailijoita syyslukukaudeksi:

NEUVOKSET: Kim Kousa ja Ville-Pekka Vainio

KULTTUURISIHTEERI: Emmi Holopainen

URHEILUOHJAAJA: Jani Holopainen

Myös uusi ASUNTOLA-ASIAMIES on valittu. Asuntola-asiamies Antti Kekäläinen aloittaa tehtävässään marraskuun alussa. Asuntolavastaanotot pidetään tuttuun tapaan tiistaisin klo 17.30-19 Vinnillä.

Muista päivittää yhteystietosi!

Jos osakunnan jäsenrekisteriin ilmoittamasi yhteystiedot muuttuvat, voit päivittää ne osakunnan nettisivuilta löytyvällä sähköisellä lomakkeella tai käymällä toiminnanjohtajan vastaanotolla. Muuttuneiden yhteystietojen ilmoittaminen on tärkeää, jotta esimerkiksi Susj-lehti löytää perille. Seniorijäsenet voivat olla osoitteenmuutosasioissa yhteydessä seniorisihteeriin.

SYKSYN TAPAHTUMAKALENTERI

Jokaviikkoiset tapahtumat

Maanantaisin osakuntailta kello 18, kerran kuukaudessa osakunnan kokous
Tiistaisin asuntola-asiamiehen vastaanotto kello 17.30-19
Tiistaisin Savolaisen Osakunnan Soitannollisen Seuran (SOSSu) harjoitukset kello 18-21
Torstaisin toiminnanjohtajan vastaanotto kello 17.30-19
Torstaisin Savolaisen Osakunnan Laulajien (SOL) harjoitukset kello 18-21

Muut osakunnan tapahtumat

Lauantai 6.11.2010
Vuksisitsit. Vuksit pääsevät nauttimaan ruuasta, juomasta ja laulusta ilmaiseksi! Samalla oppii sitsitapoja.

Maanantai 8.11.2010 klo 18
Osakunnan kokous. Tässä kokouksessa valitaan ensi vuoden virkailijat, kannattaa siis sekä asettua ehdolle että tulla paikalle!

15.-19.11.2010
Talakkunaviikko
Salaperäinen Kapitulj treenaa Vinnillä iltaisin, jolloin sinne on pääsy kielletty.

Lauantai 20.11.2010
Talakkunat
Kapitulj esittää shöynsä ja huttuheimo nauttii talakkunaa ja tirriä. Illan päätteeksi on jatkolot Vinnillä.

Sunnuntai 21.11.2010
Talakkunasillis. Emo apureineen on loihtinut talakkunakansalle massuntäytettä.

Lauantai 4.12.2010
Puurojuhla. Tarjolla puuroa, glögiä, pipareita, joululauluja ym. kivaa.

Maanantai 6.12.2010
Itsenäisyyspäivän juhla ja osakuntanauhojen jako
Muun juhlaohjelman lisäksi vuksit ja muut vielä nauhattomat osakuntalaiset saavat osakuntanauhansa. Juhlan jälkeen liitytään yhdessä perinteiseen ylioppilaiden soihtukulkueeseen.

Maanantai 13.12.2010 klo 18
Osakunnan kokous

Tapahtumakalenteri ja siihen mahdollisesti tulevat muutokset ja päivitykset löytyvät myös osoitteesta www.savolainenosakunta.fi > Ajankohtaista > Osakunnan tapahtumat

TERVEISET KIÄKKÄTERVIKSELTÄ!

Teksti: Kiira Happonen
Kuvat: Katja Kastarinen, Kiira Happonen, Ville-Pekka Vainio, Ville Pulkkinen

Soittoesitys Wennon kannella. Meni lopulta nauruksi...

Huh huh nimittäin ihan mielettömät fiilikset! No mistä? No Terviksestä!

Osakunnan 57. Tervahöyryristeily, Kiäkkätervis, seilattiin Etelä-Savon kauniissa maisemissa torstain ja sunnuntain välisenä yönä 15.-18.7.2010. Seilasimme reittiä Rantasalmi–Savonlinnan Laukansaari–Punkaharju–Puumala vanhalla tutulla s/s Wennolla.

Amiraali Kari Föhr kiäkkätoimikuntineen näytti kirjaimellisesti saaneen harmaita hiuksia jo ennen kuin bussi pääsi torstaina lähtemään Helsingistä. Reissu pääsi kuitenkin alkamaan mukavissa merkeissä. Salaperäisen kiäkkälipun lisämaksusta lunastaneita matkustajia hemmoteltiin jo alkumatkasta pienellä eväspussilla. Ennen ensimmäistä etappiamme Rantasalmea bussi pysähtyi Rapion myllyllä, jossa tutustuimme myllyn toimintaan, maistelimme myllyn jauhoista tehtyä kaurarieskaa ja kuuntelimme, kun Etelä-Savon maakuntajohtaja kertoi meille maakunnasta. Puheen perusteella Etelä-Savosta sai hyvän kuvan. Juvalla on kuulemma niin sopuisaa, että siellä sovitaan kaikesta, jopa pesäpallotuloksista. Mikkelissä taas ei, toisin kuin Helsingissä, ole koskaan ruuhkaa – kuulemma kerran on ollut tilanne, että on joutunut odottamaan kahdet liikennevalot.

Saavuttuamme Rantasalmelle majoituimme paikalliselle koululle. Melkein heti sen jälkeen lähdimme läheiseen Järvisydämen lomakeskukseen saunomaan ja uimaan. Oli täydellinen kesäilta, vesi oli lämmintä ja terviskansa viihtyikin vesileikkien ja erityisesti vesiliukumäen parissa pitkään. Iloiset kiljahdukset kaikuivat pitkin Saimaan rantoja. Ilta jatkui rantasalmelaisessa ravintolassa, jossa huttuheimo viihdytti paikallisia – ja erityisesti itseään – karaoke-esityksillä.

Olut maistui Tervis-Sialle, vaikka se voikin välillä pahoin.

Aamuherätys koitti perinteiseen tapaan liian pian, mutta ylös oli noustava. Vierailimme sankarihaudoilla, ja inspehtori piti tunteikkaan puheen. Seppeleen laskun jälkeen jutustelimme kunnanisien kanssa kirkossa aamukahvin merkeissä.

Pian koitti yksi reissun odotetuimmista hetkistä, kun pääsimme vihdoin nousemaan Wennon kyytiin ja aloittamaan matkamme aurinkoisella Saimaalla. Monen tietämättä laivaan nousi myös eräs pieni sika, josta tuli myöhemmin ehkä yksi legendaarisimmista Tervikselle osallistuneista (lelu)eläimistä. Päivä kului vesillä auringosta ja leppoisasta tunnelmasta nauttien. Kävimme myös tutustumassa Savonlinna Works Oy:n konepajaan. Helteisen päivän päätteeksi majoituimme luonnonläheiseen Laukansaareen. Illaksi Wenno kuljetti meidät Laukansaaresta Kokonsaareen lavatansseihin. Ennen tanssiloeta päästiin kuitenkin seuraamaan Uhtuaa – emmekä me savOlaiset suinkaan olleet ainut yleisö, vaan tämä perinteinen performanssi oli vetänyt paikalle myös koko joukon paikallisia taiteen ystäviä. Esityksen huumori taisi tosin avautua paremmin ensin mainituille... Kun tanssit vihdoin alkoivat, pääsi yksi jos toinenkin pistämään jalalla koreasti. Ilta päättyi aina niin riemukkaaseen letkajenkkaan. Myös poislähtö oli näyttävä: kun Wenno irtosi Kokonsaaren laiturista, muut tansseissa olleet kerääntyivät rantaan kuuntelemaan kun terviskansa lauloi heille hyvästiksi. Lieneekö öisellä Saimaalla kuultu pitkään aikaan niin kauniita sulosointuja...

Lauantai valkeni jälleen kerran aurinkoisena ja lämpimänä. Vukseilla tosin saattoi valua kylmä hiki pitkin selkää, sillä he joutuivat hauen hampaisiin ja ahdin syleilyyn! Hengissä kuitenkin selvittiin ja matka kohti Punkaharjua pääsi alkamaan. Jos mahdollista, niin laivan kannella hikoiltiin vielä enemmän kuin edellisenä päivänä. Aurinkovoidetta kului litrakaupalla. Päivä kului jälleen letkeästi musiikkia, Tervis-Sian röhkintää ja vinkaisuja sekä arpajaiskeijun kailotusta kuunnellen. Lauantaihin mennessä oli myös kaikille tullut selväksi, että tämän Terviksen muonitukseen oli todella panostettu. En-

Valkolakkeja helteisellä kannella.

Aika pieniä nämä Wennon polttopuut.

pä muista itsekään samanlaista gurmeeruokaa aiemmin nauttineeni. Keittiötiimille se kuitenkin tiesi lämpimään säähän yhdistettynä poikkeuksellisen hikistä työrupeamaa, hatunnosto siis kaikille kokeille ja apukokeille.

Punkaharjulle saavuttua pysähdyimme kahville valtionhotellin laituriin, josta moni suuntasi ihailemaan niitä kuuluja harjuja. Ilta huipentui puun istutukseen ja herkulliseen rantakala-ateriaan Punkaharjun koululla. Saunaankin päästiin, sillä olihan amiraali luvannut, että tällä Terviksellä saunomista riittää. Eikä toki sovi unohtaa jatkoloeta, joilla paikalliset baarikävijät pääsivät jälleen nauttimaan savOlaisten karaoke-esityksistä. Karaoken kestotähtiemme lisäksi estradilla kuultiin myös muun muassa suomalais-ruotsalaisen yhteistyön hedelmiä.

Sunnuntaina terviskansa kiskottiin makuupusseistaan suorastaan epäinhimilliseen aikaan (kello 6.30!), mutta onneksi kiäkkästuertin ”trololololollolo”-luritukset saivat hymyn myös meidän aamu-unisimpien huulille. Aamupäivällä sai vetää ensimmäistä kertaa pitkään aikaan pitkähihaista ylle, mutta helle teki kuitenkin pian paluun. Päivään mahtui jälleen monenlaista viihdettä arpajaisista halkotalkoisiin ja tietokilpailuun – allekirjoittanut voitti muuten jälkimmäisen. Kun yhdistää voimat hämäläisen ja karjalaisen kanssa, niin eihän siitä voi muuta seurata kuin hyvää! Kiäkkälippulaisia hemmoteltiin onginnalla. Ilmeisesti kiäkkiin tepsivät ihan samat huvit kuin aikanaan lastenkutsuilla – palkinnot tosin olivat K-18.

Nopean uimapysähdyksen jälkeen Wenno saapui viimein Puumalan satamaan. Näin oli taas tullut yksi mahtava Tervis päätökseen ja bussi lähti köröttelemään kohti Helsinkiä. Kaikkien aikojen helteisimmästä Terviksestä jäi käteen monta hyvää muistoa, mutta päästä ei reissun jälkeen löytynyt yhtään harmaata hiusta. Niitä odotellessa.

Matkalla nähtiin Olavinlinnakin.

Halkotalkoot

Jäikö ikävä viime kesän Tervistä?

Fiilistele esimerkiksi näitä biisejä:

Kymppilinja - Minä feat. Mariska
Fintelligens - Mikä boogie
Ero Väre - Kultainen nuoruus
Marja Tyrni - Suut makiaks!
Pariisin Kevät - Tämän kylän poikii
Shakira - Waka Waka (This time for Africa)
Eduard Khil - I Am Glad, Because I'm Finally Returning Back Home (Trololo)
Kake Singers - Tappajahauki

Voit myös muun muassa ryhtyä Tervis-Sian faniksi Facebookissa! Tuorein statuspäivitys kertoo, että Sika oli oppinut Terviksaunassa uuden tavan tehdä takapotkuröhähdyksiä. Röh vaan sille!

FUKSIT FAZERILLA
– syksyn maistuvin ekskursio

Teksti ja kuva: Kiira Happonen

Fuksitoimikunta järjesti perinteisen ekskursion Fazerin suklaatehtaalle perjantaina 24.9. Suklaata lähti maistelemaan 10 vuksia ja 5 kiivistä.

Tutustuminen Fazerin Vantaan tehtaaseen alkoi videoesittelyllä. Saimme kuulla muun muassa yhtiön ja sen tuotteiden historiasta ja yhtiön nykyisestä liiketoiminnasta. Varsinaisella kierroksella oppaamme kertoi ensiksi Fazerin suklaan valmistusprosessista. Tiesittekö, että Fazerin maitosuklaa tehdään oikeasta maidosta, joten yhtiö työllistää ihmisten lisäksi myös monta lehmää?

Osana kierrosta pääsimme hetkeksi katsomaan joulukonvehtien valmistusta. Sitä ennen oli kuitenkin puettava päälle kertakäyttöinen myssy ja kenkäsuojat – näytimme sinisissämme vallan tyylikkäiltä! Konvehteja rasiaan asettelevaa robottia oli mielenkiintoista seurata, mutta päivän odotetuin hetki koitti vasta tämän jälkeen – saimme nimittäin hetken ajan pistellä suihimme niin paljon erilaisia suklaakarkkeja ja -patukoita kuin halusimme. Niinhän siinä kävi, kuten aina ennenkin, että niin paljon ei jaksanut syödä kuin olisi halunnut. Kyllä siinä silti makeaa mahan täydeltä vedettiin, viisaan vanhan sanonnan vastaisesti.

Kierroksen päätteeksi ryntäsimme shoppailemaan myymälään, josta monen mukaan lähti karkkipussi tai suklaarasia poikineen. Kiitokseksi saimme myös tuotekassit, joiden kanssa poseeraamme alla olevassa kuvassa. Ei voi muuta sanoa, kuin että olipa syksyn maistuvin eksku!

Konserttimatkalla Mansesterissa

...eli kesäpäivät ei Kangasalla, vaan Tampereella 5.-6. kesäkuuta

Teksti: Teppo Hakkarainen Kuvat: Pia Alapeteri

Allekirjoittaneen karattua männä vuoden lopulla Helsingistä susirajan taakse, päätti osakunnan auvoisa orkesteri ilahduttaa entistä tahdinlyöjää kesäpäiväilemällä nykyisellä kotiseudullani. Tarve konserttikiertueeseen ja puistokemian harjoittamiseen oli ymmärrettävästi suurehko, sillä perinteiset orkesterifestivaalit Uppsalassa olivat jääneet toukokuussa järjestämättä. Konsertointitaktiikkaa hiottiin entisen, nykyisen ja melkein tulevienkin orkesterinjohtajien toimesta huhti-toukokuun ajan, ja pian soittajisto pakkasikin jo itsensä Intercityyn nro 47 ja oletettavasti istutti itsensä heti ravintolavaunuun. Mitä sitten tapahtui, on osittain hatarien muistikuvien varassa. Mutta yllättikö tämä ketään?

Intercityn kolahdettua Tampereen asemalle kampesi SOSSu itsensä ulos ravintolavaunusta ja kamansa Sepon mustan paholaisen kyytiin. Vatsanahka taasen pääsi selkärangan etsiskelyn pinteestä, kun aloitimme Tampereen ravintoloihin tutustumisen Plevnasta mm. Fingerpori-oluiden ja pyttipannujen voimin. Jonkun ahkeran ja energisen muusikerin (se oli varmaan joku kolmos-olut-viulisti) toimesta päädyimme ennen tulevaa keikkaa Plevnan ja A-marketin kautta vielä nopeasti legendaarisen Ohranjyvän terassille, josta olikin hyvä huudella joillekin ihmeellisille harmaatakkisille tyypeille, jotka ronttasivat viulukoteloita selässään. Ai hetkinen...

Tiedossa oli lauantain kohokohta ainakin yleisön (noin viisi henkeä) mielestä, nimittäin kaksi mahtavaa keikkaa Särkänniemen elämyspuistossa samalla lavalla, jolla Pete Parkkonen unohti aikanaan totaalisesti erään Popedan biisin sanat suorassa lähetyksessä. Meidän livekonserttimme, joita valitettavasti ei televi-

sioitu, eivät kuitenkaan olleet sen vähempää kuin ”alkusoittoa flambeeratuille aurinkojumalanpalveluksille sunnuntaina”, kuten kapellimestarimme JP asian muotoili. Keikkapalkkiona vedettiin pari kierrosta eri hurveleissa ja omasta pussista pari lonkeroa, jotta jaksettiin jalkapatikoida Pispalan Pulteriin ruokailemaan. Matkalla yllätettiin Julie Pispalan valtatien puskasta kilometripylvään päältä. Tai siis käveltiin ohi kun ei huomattu ollenkaan.

Ruokalepoa soimme itsellemme ruhtinaallisilla löylyillä Rajaportin saunassa aivan Pulterin nurkilla. Allekirjoittaneen muistikuvaputki on pimennyt jossain näillä main, mutta tarina kertoo, että palasimme vielä takaisin Pulteriin, koska sinne oli jäänyt yksi kappale käyrätorvea. Tämä tosin selvisi vasta sen jälkeen kun sinne oli menty muuten vaan parille. Vieläkin myöhemmin reippaimmat ja kirkasotsaisimmat harmaatakit olivat keskustelleet mm. Maslow’n tarvehierarkiasta soittojuomala Armaksen tiskin äärellä, ennen kuin ovat etsiytyneet Omenahotelliin. Tai kotiin, josta todistettavasti itse itseni löysin aamulla Arkkienkelin ja Manakerin välistä.

Pyhäaamun rauha toi aikanaan hyväntuulisia ja raikkaita taiteilijoita aamupalalle Linkosuon ravinteliin, missä Jeanpierre vetäisi aamubachit häkellyttävällä osumatarkkuudella. Henkilökunta ja muut ruokailijat oli kuitenkin kivasti otettu huomioon, sillä saavuimme paikalle noin kolme minuuttia ennen tarjoilun loppumista. Ravitsevan aamiaisen siivittämänä parin korttelin jalkapatikka kävelykadun keikkapaikalle oli onneksi vähemmän hapokas kuin ensin arveltiin. Keikkapaikkana tuo kävelykatu nousi ainakin akustiikan puolesta yhdeksi parhaimmista, missä ääntä soittimista olemme maailmalle laskeneet. Asiaa ei himmentänyt myöskään se, että viereiseltä Amarillon terassilta tarjottiin skumppaa keikan jälkeen. Sunnuntain toinen keikka eli kiertueen jäähyväiskeikka hoidettiin Finlaysonin kesälavalla, jonne ihmisiä oli koetettu sitä varten eksyttää edellisyön massiivisella suoramainoskampanjalla. Olipa joukkoon eksynyt myös savOlaisia SOSSu-fa-

neja. Yleisössä istui mm. osakunnan uusi tohtori Shokki eli Matti Piira, joka oli jo edellisyönä ehtinyt diagnosoida suurehkot kivet hotellin vessan lattialla virtsakiviksi.

Kengu lähti Väinö Linnan aukion keikalta Kaustisille tämmäämään ja orkesteri tuomiokirkkopuistoon suorittamaan jotain melkein tämmäyksen kanssa rimmaavaa. Puisto-ohjelmaan kuului myös perinteinen tähtiritari-kisa, jonka tänä vuonna voitti Yacky aseinaan vakuuttavat vakaat kädet ja puolikyykkyjuoksu.

Kiireisimmät lähtivät kiskoja pitkin etelään, mutta niillä, jotka olivat aamulla syöneet Linkosuon nihkeää mysliä, oli niin nälkä, ettei se talttuisi kuin – ööh, syömällä. Jack the Roosterissa juotiinkin sitten ”silavien lankkuperunoiden” kyytipoikana mm. ”pommikannua”, josta allekirjoittaneella meni värit päälle. Hiukan ennen tätä oli tietysti tilattu ruokaa listalta osoittamalla silmät kiinni, ja soitettiin ehkä kaikille Humpsvakareille, keiden numerot puhelimista löytyi ja kysyttiin, miten se munalikköörilaulu menee. No sehän menee about näin että ”Kooolumbus vaar ain heedersman, kivihiilibumbumbum...” Ja niin edelleen...

Ennen kuin viimeisimmätkin takapulttilaiset veisasivat helsinginjunassa ”meenoolippuua”, käytiin vielä ihan nopeasti Semaforissa oluella ja karaokella. Oluen lisäksi vedettiin siis myös Kotiviiniä ja hmm, Villihevosia. Kohta asemalaiturilla jo heiluteltiin dramaattisesti nenäliinoja, mutta itse taisin junan mentyä jatkaa vielä parilla tiskillä jälleen vuosisadan parhaiden orkesterin kesäpäivien sulattelua.

Hataria muistikuvia todella livakasta menosta koetti tarkastella Seppo

P.S. SOSSU myös Facebookissa! Liity ryhmään ja näe mm. legendaarinen Lampa&Dala –video ja pysy etulinjassa orkesterin menemisistä ja tulemisista!

Uusi perinne Osakunnassa: Kesäsitsit!

Teksti: Kiira Happonen Kuva: Anu Korhonen

Kesäkuun 12. päivä Savolaisessa Osakunnassa aloitettiin uusi perinne, kun joukko osakuntalaisia kokoontui Vinnille kesäsitsien viettoon. Uuteen juhlaan liittyi myös muuta ennen kokematonta – tällä kertaa nimittäin sitsattiin aulassa salin sijaan. Sitsit alkoivatkin varsin hauskoissa merkeissä: koska plaseerausta ei ollut tehty etukäteen, istumapaikat arvottiin siten, että kukin kiersi vuorollaan pöytää musiikin soidessa ja istuutui sille paikalle, jonka kohdalla sattui musiikin pysähtyessä olemaan.

Kuten savolaisilla sitseillä yleensäkin, myös kesäsitseillä ruoka maittoi ja laulu raikasi. Ääneen pääsi myös vuosijuhlalahjaksi saatu pehmopikkulintu, joka visersi kauniisti kuin suvivirressä konsanaan. Jatkoloille ilmaantui aikanaan enemmänkin osakuntalaisia joukossaan muutama Tallinnan risteilyn uuvuttama sankari. Ilmeisesti tilaisuus tavata osakuntakaverit jo ennen Tervistä kiinnosti muitakin kuin varsinaisia sitsaajia. Ja tiedä häntä, ehkäpä vielä useampi savOlainen eli mukana sitsihengessä vinnikameran välityksellä. Taisikin olla ainoa kerta, kun sitsejä on päässyt seuraamaan suorana lähetyksenä. Kuinka isovelimäistä!

Toivottavasti kesäsitseistä tulee sananmukaisesti uusi perinne – laittakaa siis ensi vuoden osakuntatoimijat tämä idea korvan taakse!

SIINUSTAKO SUSJ-LEHDEN PÄÄTOIMITTAJA?

Marraskuun alussa on aika valita uudet osakuntatoimijat vuodelle 2011. Haussa on myös uusi päätoimittaja Susj-lehdelle.

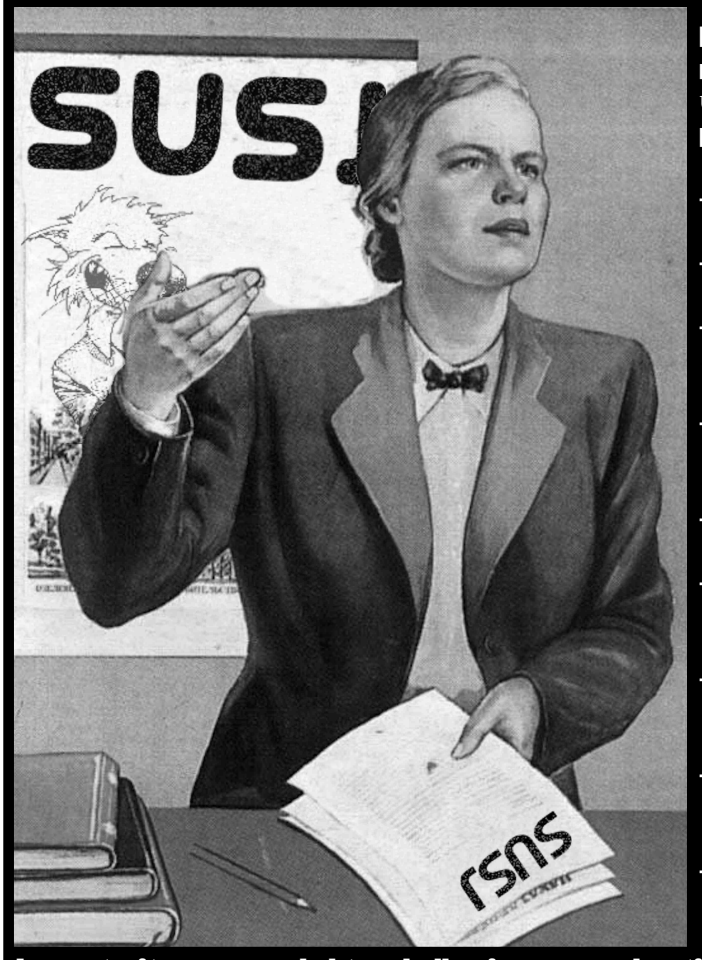

Laske, kuinka moni seuraavista väitteistä pitää sinun kohdallasi paikkansa:

- Osaan kirjoittaa tietokoneella.
- Tiedän, mikä on Susj-lehti.
- Olisi kiva päästä vaikuttamaan Sujen sisältöön.
- Olen kiinnostunut siitä, mitä osakunnalla tapahtuu.
- Tykkään kirjoittaa juttuja.
- Osaan nakittaa muita kirjoittamaan juttuja.
- Olisi mielenkiintoista osata taittaa lehteä.
- Osaan hoitaa hommat (suunnilleen) aikataulussa.
- Nautin siitä, kun työni tuloksena syntyy jotain konkreettista.

Jos vastasit useampaan kohtaan kyllä, sinussa on selvästi ainesta päätoimittajaksi! Lisätietoa päätoimittajan tehtävästä antaa nykyinen päätoimittaja Kiira Happonen. Muista tutustua myös muihin tarjolla oleviin virkoihin esimerkiksi osakunnan nettisivuilla!

Vuoden 2011 virkailijat valitaan maanantaina 8.11. Mikäli jokin virka jää täyttämättä, se täytetään seuraavassa kokouksessa.

M
Itella Oyj